ఈ వారం కథ

నా దారిలోనే...

—శ్యామ

"ఈ విషయాన్ని వెంటనే డిసైడ్ చేసుకోవలసి వచ్చింది. డాక్టరు గట్టిగా చెప్పారు. ఇంతకంటే రోజులు గడిస్తే కష్టమని. ఎంతకీ ఆలోచన తెగదు. గాఢంగా అధ్యయనం చేయవలసిన రిసెర్చ్ సబ్జెక్ట్‌లాగా. ఎక్కడో మూలం దగ్గర నుంచి మొదలు పెట్టాలి.

పరిమళ నిద్రకళ్ళతోనే ఆలోచిస్తూ పడుకొంది. తను తీసుకోవాలనుకున్న నిర్ణయంలో లూప్‌హోల్స్ ఏమున్నాయి?

"పమ్మీ ఇది నువ్వనుకొన్నంత తేలిక కాదు. అలవాటైన బాటలో నడవటం ఈజీ. కొత్త బాట వేసేందుకు నీకు ఈ లైఫ్‌టైమ్ సరిపోదు. ఇది సమాజానికి అన్వయించే విషయం కాదు... ఈ ఆలోచన ఇంతటితో ఆపేయటం మంచిది"

నిద్రలో ఉండగానే ఫోన్‌లో పిలిచి గట్టి వార్నింగ్ ఇచ్చింది శైల. పరిమళ మంచం మీంచి లేచి కిటికీ దగ్గర నిలబడింది. కొంచెం వళ్ళు తూలినట్టుగా ఉంది. ఫ్రెష్‌గా కళ్ళు తెరవకుండా ఏదో సిక్ ఫీలింగ్‌లో నిద్ర లేవటం కొత్తగా ఉంది. కిటికీలోంచి, ఇంకా వెలుగు పూర్తిగా రాని చీకటి తెరల్లోంచి ఎదుర్గుగ్గా ఉన్న గుడిసెలు కనిపిస్తున్నాయి. అపార్ట్‌మెంటుల్లోంచి వచ్చే నీరంతా ఆ గుడిసెల చుట్టూ నిలబడి అదేదో ఐలాండ్ లాగా వుంది. తీరుతెన్నూ లేకుండి క్రిక్కిరిసి కట్టిన గుడిసెల మధ్య సన్న సన్నటి కాలిబాట. కాస్త మట్టిపోసి ఎత్తుగా ఉంచడం వల్ల బురద అంటుకోకుండా గట్టిపడి ఉంది. ఎత్తైత్తి అడుగులు వేసుకుంటూ నడవాల్సిందే. ఎదురుగ్గా ఉన్న గుడిసె అరుగు కింద ఒక కుక్కపిల్లల్ని పెట్టింది. ఇప్పుడే పుట్టి వుంటాయి. అతి వేగంగా ఆ పిల్లల్ని నాకుతూ శుభ్రం చేస్తోంది తల్లి. పరిమళకు నవ్వొచ్చింది. ఈ కుక్కకు ఈ దిగుళ్ళున్నట్లు లేవు. పిల్లల బర్త్ సర్టిఫికెట్లు, ఎవరు తండ్రో, ఎవరు తల్లో రుజువులూ, సాక్ష్యాలు... 'మనం ఇష్టం వచ్చినట్టు మనం బతుకుతాం' అని ఎంత గప్పాలు కొట్టినా లోలోపల చచ్చిపోకుండా, నిద్రపోకుండా నిలువుకాళ్ళతో నిలబడ్డ సమాజ భయం. అబ్బ... ఎన్ని అభద్రతలో మనిషి జీవితంలో. కుక్కపిల్లలు పడుతూ లేస్తూ పాకుతున్నాయి తల్లిచుట్టూ. ఇంకా పాలు తాగటం మొదలు పెట్టినట్టు లేదు. ఒకళ్ళిద్దరు చిన్న పిల్లలు చేరారు. అందిట్లో తెల్ల మచ్చలున్న కుక్కపిల్లి ఎవరిదో, నల్లవూలు ఉండలా వున్నది. ఎవరిదో వాటాలు వేసుకుంటున్నారు. నిజంగానే వాళ్ళు తీసుకుపోకుండా నిరోధించలేని నిస్సహాయతతో, తను కన్న పిల్లల్ని తాను రక్షించుకోలేని స్థితిలో, పిల్లల్ని కంటోంది ఆ కుక్క తల్లి. సొంతం అంటూ దానికేముంటుంది? కోరికను ఫీలయ్యే శక్తి, మహా అయితే తీర్చుకునే అవకాశం, పిల్లల్ని కనగలిగే శరీర ధర్మం! ఈ మూడూ వుంటే సరిపోతుందా?" .

పరిమళ కళ్ళల్లో నీళ్ళు ఊరాయి.

"నిజంగానే ఈ మూడూ వుంటే సరిపోతే ఇవ్వాళ తనకీ ధర్మసంకటం రాకపోను"

కలగబోయే బాధ తీవ్రత ముందే ఎందుకు అనుభవంలోకి రాలేదు?

ఒక రిక్షా ఆగింది. అందులోంచి తెల్లని లుంగీ కట్టుకున్న వ్యక్తి దిగాడు. చేతిలో చిన్న సంచి. రిక్షా పంపించేసి చుట్టూ చూశేరు. ఆ పిల్లల్ని ఏదో అడిగాడు. వాళ్ళు కుక్కపిల్లల రంధిలోఉన్నారు. అతను వాళ్ళలో ఒకడ్ని చేయి పట్టుకు గుంజి, తట్టి మేలుకొలిపాక వాడు ఈ లోకంలోకి వచ్చి ఆ గుడిసెల సందుల వెంట చేయి చూపించాడు. ఇస్త్రీ లుంగీ అతను యధాలాపంగా అటు రెండడుగులు వేశాడు. కాలిబాట కిందనే ఎండిన బురద మీద పాదం పడగానే అడుగునుంచి బురద చిమ్మింది. ఆ బురదలోంచి జారిపడకుండా నిలదొక్కుకున్నాడతను తెల్లని శుభ్రమైన లుంగీ నిండా డాగులుగా బురద పరిమళ ఉలిక్కి పడింది. జీవితం చుట్టూ కూడా అటువంటి ఎండిపోయినట్టు కనిపించే ఊబి ఉంటుంది. తనలాటి ప్రయాణీకులు అంటుట్లో ప్రయత్నపూర్వకంగానో, తెలియకో కాలు వేస్తే...

పరిమళ నెమ్మదిగా వెనక్కి వచ్చి మంచంమ్మీద పడుకొంది. చక్కని గది. కళాత్మకంగా తెల్లని గోడ మీద ఒకే ఒక వాల్ పెయింటింగ్ ఒకవేపు వార్డ్ రోబ్‌లు, ఇంకోవేపు నల్ల చేవకర్రతో చేసిన మంచం మ్మీద మంచుముక్క వంటి తెల్లని పరుపు. లాంప్ షేడ్ కింద గోడకు అటాచ్ చేసిన శంకులోంచి నాలుగైదు రెమ్మలు వేసిన మినీ ప్లాంట్. గదంతా పరుచుకున్న నీలి వెలుతురు. తన వంటి ఇంటీరియర్ డెకొరేటర్ ఇల్లు ఎలా ఉండాలో అలా. ఈ గదిలోకి అడుగుపెడుతూనే అవ్వాళ అతను ముగ్ధుడైపోయాడు. సంవత్సరకాలంగా సాగుతున్న స్నేహం. పెళ్ళి ప్రపోజల్స్. ఆ రోజు అనుకోకుండా దొరికిన ఏకాంతం. అతన్ని అభ్యంతర పెట్టవలసిన అవసరం కూడా కనిపించలేదు. ఒక రొమాంటిక్ మూడ్ ఫర్ ఏజెస్. బహుశా ప్రపంచంలో తొలి జంట ఎవరో వాళ్ళ దగ్గర నుంచి ఇదే తంతు జరిగి వుంటుంది. కేవలం శరీరంతో మాత్రమే ఫీల్ అవగలిగిన ఆ అనుభవం తనకి మొదటి అనుభవం. అతనూ ఆ మత్తులోనే ఉన్నాడు.

'పమ్మీ నువు నాకు సొంతంగా దొరకడం నాకెంత హాపీగా ఉందో చెప్ప

తన బుల్లి మారుతీ నిండా బొకేలు నిండి నట్లుగా ఎప్పుడూ రంగులు, కాంబినేషన్లు, అలంకరణలు, డబ్బు. ఇదంతా ఎలా మాయ మౌతుంది సంపాదించింది చాలదా!

లేను అన్నాడతను. ఆరోజు అందిట్లో గొప్ప అర్థాలేవీ కనిపించలేదు. హృదయంలోంచి వీణలు మ్రోగటం వంటివి ఫీలయినట్టు... ప్చ్.

పరిమళ నిట్టూర్చింది.

- ఆ తెల్లారిందగ్గర నుంచే తన జీవితం మారిపోయిందనిపించింది. నిద్రలేస్తోనే అతన్ని ఊహించడం అదో థ్రిల్. పరిమళ లేచి మంచం మీద కూర్చుంది. ఏదో ఒక అసహనం. రెండు పక్కన పెట్టిన రిమోట్ చేతికి అందింది. అనాలోచితంగానే నొక్కినా... హటాత్తుగా టి.వి స్క్రీన్ మీద బొమ్మలు... బీటిల్స్ మ్యూజిక్. కంగారుపడి ఆపేసింది. మళ్ళీ అంతా ప్రశాంతత. "ఇక్కడే తమాషా... తన రిమోట్ ఇంకోళ్ళ చేతుల్లో... ఎలా సాధ్యం అసలు తనకెలా కుదురుతుంది. కనీసం ఐదారేళ్ళుగా అలవాటైనా జీవితం.

తమాషా ఏమిటంటే తన జీవితమూ అచ్చం అతని లాగానే. కంప్యూటర్ కంపెనీలో సాఫ్ట్‌వేర్ ఇంజనీర్‌గా ఉద్యోగం, రెండు చేతులా జీతం, కులాసా జీవితం అందరం కలిస్తే అక్కడ ఒక జలపాతం తుళ్ళి పడుతుంది. తన చుట్టూ, తన వృత్తి చుట్టూ, తన స్నేహితుల చుట్టూ, అభిమానుల చుట్టూ, జీవిత విధానం చుట్టూ ఆంక్షలు! ఈ వృత్తిలో ఎంతో మంది ఫ్రెండ్స్. కొత్త పరిచయాలు, బిజినెస్ కాంట్రాక్ట్స్. సిటీ క్లబ్బుల్లో మెంబర్‌షిప్‌లు. ఎప్పుడూ పని వత్తిడి. తన బుల్లి మారుతీ నిండా ఎప్పుడూ పూల బొకేలు నిండినట్టు తన ఆలోచనల నిండా ఎప్పుడూ రంగులు, కాంబినేషన్లు, ఆలంకరణలూ డబ్బూ. ఇదంతా హటాత్తుగా ఎలా మాయమైపోతుంది? సంపాదించింది చాలదా? అంటే మరి తనూ అంతేగా. ఉద్యోగం

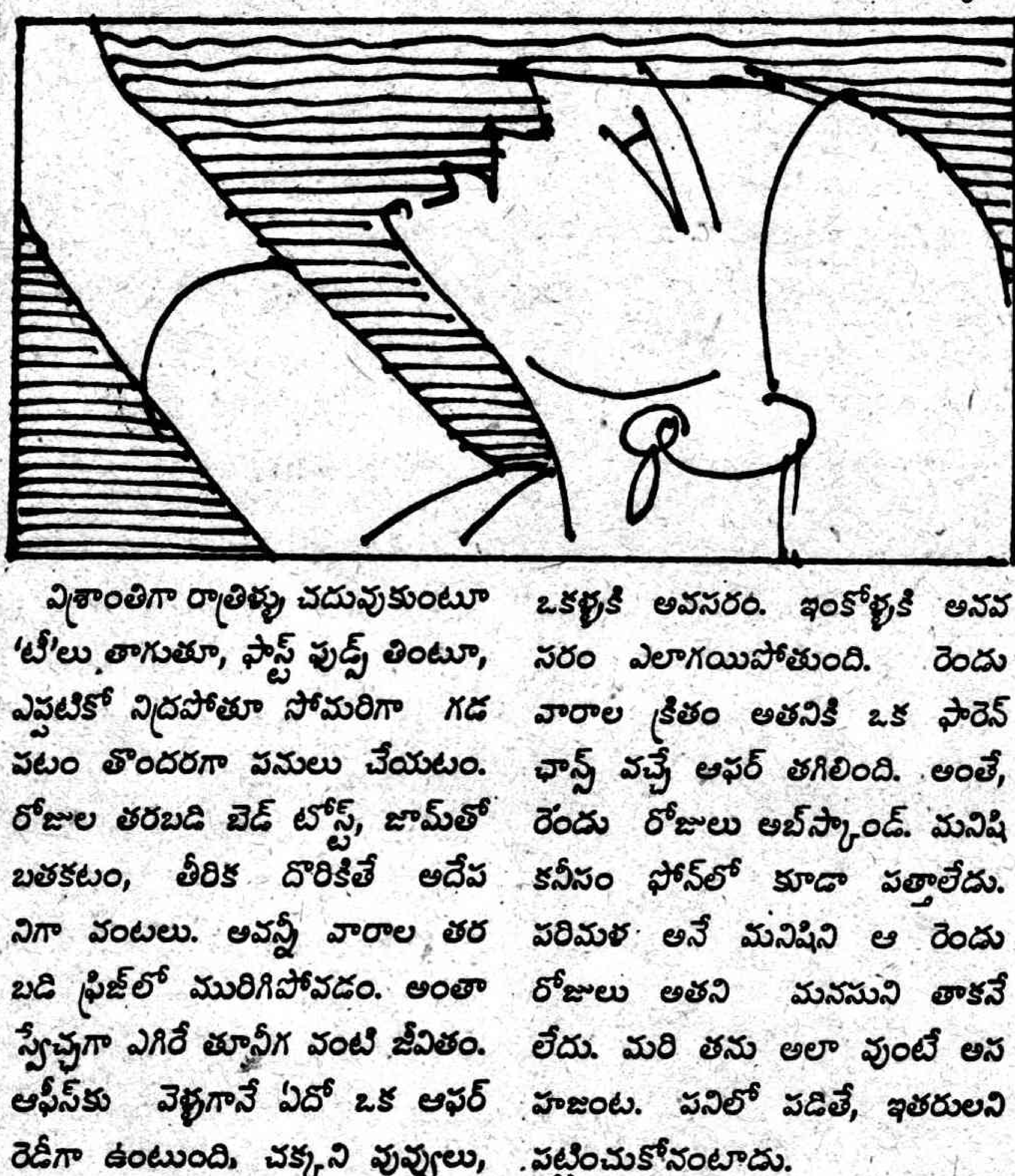

విశ్రాంతిగా రాత్రిళ్ళు చదువుకుంటూ 'టీ'లు తాగుతూ, ఫాస్ట్ ఫుడ్స్ తింటూ, ఎప్పటికో నిద్రపోతూ సోమరిగా గడపటం తొందరగా పనులు చేయటం. రోజుల తరబడి బ్రెడ్ టోస్ట్, జామ్‌తో బతకటం, తీరిక దొరికితే అదేపనిగా వంటలు. అవన్నీ వారాల తరబడి ఫ్రిజ్‌లో మురిగిపోవడం. అంతా స్వేచ్ఛగా ఎగిరే తూనీగ వంటి జీవితం. ఆఫీస్‌కు వెళ్ళగానే ఏదో ఒక ఆఫర్ రెడీగా ఉంటుంది. చక్కని పువ్వులు, కొమ్మలు, ఆకులు, కలెక్ట్ చేసుకోవటం, అసిస్టెంట్, ఏ పెళ్ళి కోసమో, శోభనం కోసమో, పుట్టిన రోజు కోసమో డిజైనింగ్ చేయటం. లేదా ఏ కొత్త ఇంటికోసమో డెకరేషన్ చేయటం, చేతినిండా డబ్బు, హోండా ఎక్కి స్నేహితులతో వేగంగా పరుగులు తీస్తూ షికార్లు, డబ్బులు, లెక్కలు సంపాదన, వీటన్నింటి మధ్యన అతను.

ఒకళ్ళకి అవసరం. ఇంకోళ్ళకి అనవసరం ఎలాగయిపోతుంది. రెండు వారాల క్రితం అతనికి ఒక ఫారెన్ ఛాన్స్ వచ్చే ఆఫర్ తగిలింది. అంతే, రెండు రోజులు అబ్‌స్కాండ్. మనిషి కనీసం ఫోన్‌లో కూడా పత్తాలేదు. పరిమళ అనే మనిషిని ఆ రెండు రోజులు అతని మనసుని తాకనే లేదు. మరి తను అలా వుంటే అసహజంట. పనిలో పడితే, ఇతరులని పట్టించుకోనంటాడు.

తల్లి గొంతు వినిపించింది ఒక చివరి బాల్కనీలోంచి. రోడ్డు దాటుతోన్న నాన్నని, అక్క పాపని హెచ్చరిస్తోంది. వాళ్ళు వినరే వినరు ఈవిడ గోలని. అయినా తను మటుకే అలా భద్రంగా కుటుంబాన్ని కాపాడుతున్నాననే భ్రమతో.. అవును భ్రమ మాత్రమే.

'చాలా తప్పు చేశావమ్మా... ఇలా ఆలోచించటం. చాలా తప్పు మేమంతా వీలాగే స్వేచ్ఛగా హాయిగా పెరగలేదా? పెళ్ళాడలేదా? మీ నాన్న నాకెంత మంచి భర్త..." అన్నది అమ్మ.

అబ్బో గొప్ప సొద. నాన్న నాకు మంచి నాన్న అవును. అమ్మకి మంచి భర్త ఎలా అవును? అసలు అమ్మ గనుక అనుగూడదు కానీ, ఒక వ్యక్తిత్వం వున్న మనిషిలా ప్రవర్తించిందా? నాన్న ఇచ్చిందే జీవితం, డబ్బు, సుఖాలు అన్నీ... పోనీ అలా ఉదారంగా ఏవీ ఇవ్వలేదు అన్నింటికీ లెక్కలు. పోనీ ఆవిడ పెత్తనం లోనే పిల్లల చదువులు, పెంపకం, ఇళ్ళు, నగలు కొనటం. సేవింగ్స్ ఓ.కె. ఇవన్నీ అమ్మే తెలివిగా సమర్థిస్తోంది కనుకే నాన్న నిశ్చింతగా వదిలేసి క్లబ్బుకి పోయేవాడు. అమ్మ అలా వెళ్ళగలదా? అదేమంటే నేను ఇన్నర్ వీల్ మెంబర్‌ని కాదా అంటుంది. ఏం మెంబరూ? ఒక్క పనీ పనికి వచ్చేది లేదు. ఎవరికీ మేలు జరగని సంఘసేవ. ఆ జనం ఎవరో, ఎందుకో తెలియకుండా ఏదో ఒక మురికివాడకి పోవడం. అక్కడ వాళ్ళ అవసరాలకు స్పందించి ఏదైనా వర్క్ చేస్తే అదోరకం. కాటరాక్ట్ ఆపరేషన్లూ, ఉచిత వైద్య శిబిరాలు, క్లబ్‌లో ముగ్గులు, వంటల పోటీలు ఆడంబరాల ప్రదర్శనలూ సోది. మిసెస్ వర్మ, మిసెస్ సుందరం, చివరికి అమ్మ కూడా ఓన్లీ మిసెస్ రావ్. పాపం ఆవిడ పేరు మీనాక్షమ్మ. నాన్న చిన్నప్పుడే ఇందిర అని మార్చేశాడు. ఆ పేరంటే నాన్నకిష్టం అంటుంది అమ్మ నవ్వుకుంటూ. అమ్మమ్మ గావును మీనా అని పిలుస్తుంది అమ్మని. మిగతా అంతా ఇందూ... ఇందిరే.

పరిమళకు తలనొప్పి మొదలైంది. కళ్ళు తిరుగుతూ వికారం పెట్టిస్తోంది. బాత్‌రూమ్ చుట్టు వామ్టింగ్ సెన్సేషన్‌తో పరుగులు పెట్టడం అవుతోంది. పొద్దుటే అక్క క్లాస్ తీసుకుంది. కాలేజీ లెక్చరర్ ఆవిడ పాఠాలు అలవాటే. "గౌరవం, పరువు, ప్రతిష్ఠ అతని కులం, గోత్రం, గొప్ప గుణం, గొప్పతనం"

పరిమళ కాళ్ళు చాపుకుని విశ్రాంతిగా కూర్చుంది. మనసులో ఓ నల్లని బ్లాక్‌బోర్డు. కళ్ళు మూసుకుని లెక్కలు వేయటం మొదలు పెట్టింది.

'తన ఆలోచనలు ప్రాక్టికల్‌గా ఉన్న శాతం. అమ్మ చెప్పినట్టు, అక్క చెప్పినట్టు ప్లస్‌లూ, మైనస్‌లూ వరుసాగ్గా డస్టర్‌తో తుడిపేస్తూపోతే చివరికి మిగిలింది పరిమళ అన్న పేరొక్కటే 'అవునూ తన ముందు, తన వ్యక్తిత్వం ముందు తన స్వేచ్ఛ ముందు అన్నీ తుడిపేయ దగ్గవే. కానీ అన్నీ తుడిచేస్తే వచ్చిన ఫెన్సింగులు లేని విశాలమైన ఆవరణ. అందిట్లోకి అడుగు పెడితే ఏమవుతుంది. కంచెలు ముఖ్యమేనా? చుట్టూ గోడలుంటే అదా భద్రత! పెళ్ళి ఈ భద్రత ఇవ్వగలదా? అది జైల్లా ఉండదా? ఇలాటి వందలాది, కోట్లాది జైళ్ళు ప్రపంచం నిండా అభేద్యంగా కట్టి వుంటే ఆ వాతావరణానికి యావన్మందీ అలవాటుపడి వుంటే గోడలు వద్దంటే ఏమవుతుంది? సుఖం గురించే తెలిస్తే దుఃఖం భరించలేనిదవుతుంది. అసలు సుఖం అన్న పదమే లేకపోతే దుఃఖం సాంద్రతకి కొలతలేమిటి? ప్రపంచం నిండా నిండి వున్న దుఃఖంలో ప్రజలు సంతృప్తులై వున్నారు. సరిగ్గా అటువంటి స్థితిలో కోట్లాది మంది స్త్రీలంతా హాయిగా బతుకుతున్నారు. వాళ్ళకి స్వేచ్ఛ తెలియదు. సంతోషం పట్టదు. మిగతా ఏ మానవ లక్షణాల పట్ల అవగాహన ఉండదు. అలాటి కొందరికి మటుకు తన నిర్ణయం ఒప్పకోకపోతే తప్పెలా అవుతుంది. లేదా వాళ్ళని అల్లాగే వుంచిన వాళ్ళు తప్పు పడితే మనకి కొత్తగా పోయేదేముంది. ఎవరి అవసరాల కోసమో, సౌకర్యాల కోసమో మనం కాదుకదా!

పరిమళకి ఉత్సాహం వచ్చింది. ఫోన్ తీసింది. అటునుంచి డాక్టర్ శైలు.

"నేను నిర్ణయించుకున్నాను శైల. పాపాయిని కంటాను."

శైల నవ్వేసింది.

'గుడ్... మరి పెళ్ళెప్పుడు?'

పరిమళ విశ్రాంతిగా వెనక్కి వాలింది.

నేను పాపాయిని గురించి మాట్లాడుతుంటే నువ్వు పెళ్ళి గురించి అడుగుతావే. నీ ఓ.పి అవగానే వచ్చి ఇవాళ నాతో ఉండు. నేను ఎలాటి ఫుడ్ తీసుకోవాలో, ఎలాటి ఎక్సర్‌సైజ్ చేయాలో, పాపాయి ఎలా ఆరోగ్యంగా వుంటుందో, ఈ రాత్రికి చెప్పకొందాం"

"అదేమిటే బాబూ, కాస్త అర్థం అయ్యేలా చెప్పు"

ఇందులో అర్థం కానిది వుందా? పాపాయి నాతో వుందని తెలిసినపుడు నేనెంత సంతోషపడ్డానో, నాకిప్పుడు అంతగానూ సంతోషంగా ఉంది. నాకు నా అంత అందమైన పాపాయి పుడుతుందన్నావు. ఎస్. నా పాపాయి నాకు కావాలి.

స్టుపిడ్ శైలా అతనితో నాకేం లేదు. అదంతా నిన్నటి గతం అతనికి నాకు దోస్తీ లేదు. పెళ్ళి చుట్టూ ముడుల్ని నేను సహించలేను. నాకు పెళ్ళే వద్దు.

"ఎవరేనా మొహం మీద ఊస్తారు! పెళ్ళికాకుండా.. పిల్లల్ని కంటావా? తలెత్తుకుని ఎలా తిరుగుతావు. ఏమని చెపుతావు. బిడ్డకు తండ్రి ఎవరని అడిగితే..."

"పది నెలలు నేనే మోస్తానే. రక్తం ఓడ్చి నేనే తిప్పలు పడి బిడ్డను కంటాను. అది నా బిడ్డకాక ఇంకొకళ్ళ పేరు మీద చలామణీ అవటం అవసరం అంటావా"

"నువ్వలా గందరగోళంగా ఆలోచిస్తే కష్టం. మనం అరణ్యంలో లేము. మనుష్యుల మధ్యన బతుకుతున్నాం. మనకు పద్ధతి వుంది"

"అవునమ్మా శైలా. కాస్త ఓర్పు, ఓపికా తెచ్చుకో. ఈ పద్ధతి వల్ల ఎవరికి, ఎటువంటి లాభం! నీకా? నాకా? ఎవరి సౌకర్యం కోసమో ఏర్పాటుచేసిన ఈ పద్ధతుల పరదాల్లో నాకు ఊపిరి ఆడటం లేదు. ఒకళ్ళ మీద ఒకళ్ళు ఆధారపడే స్థితి కల్పించి, ఘోషాలు సృష్టించి, వాళ్ళని నిస్సహాయులను చేసి వాళ్ళకి శిక్ష వంటి కుటుంబాన్ని రూపకల్పన చేస్తే, దాన్ని నేను తగిలించుకోవాలంటావా?

'కుటుంబం శిక్షనా..'

అవును, మన లాటి మోడరన్ అమ్మాయిలు, ఇంకా మాట్లాడితే కెరీరిస్ట్‌లు గతంలో లేరు. పాతతరం వాళ్ళకి చదువులు, ఉద్యోగాల, కంటే సహించటం, భరించటం తెలుసు. వాళ్ళ కోసం ప్రత్యేకం అని కేటాయించిన దాన్ని నేను బద్దలు చేస్తా. ఒక కొత్త ఇల్లు సృష్టిస్తా.

'ఓహో మొగుడు లేకుండా పిల్లల్ని కనా..'

శైల ఉక్రోషం చూసి పరిమళ నవ్వేసింది.

మైడియర్ శైలా. ఆ విషయం కూడా సాధ్యమేనని నాకే బాగా తెలుసు. నేను ఆర్కిటెక్ట్‌ని. సామాన్యంగా ఉన్న వాతావరణాన్ని అందంగా, కొత్తగా తీర్చిదిద్దటం నా వృత్తి. ఇప్పుడో ఎదురుగ్గా ఉన్నది నా జీవితం. దాన్ని అలంకరించడం మొదలు పెడతాను. ముందుగా నా పాటతో నేను అందిట్లో అడుగు పెడతాను. ఇది నా వ్యక్తిత్వం. నేను అభిలషించిన జీవితం. ఇదే అందరికీ మార్గదర్శకం కావాలని నేను చెప్పను. నా సమస్యకు నాకు దొరికిన పరిష్కారం ఇది. ఈ ఇంట్లోనే మా అమ్మ, మా అక్కల జీవితాలు నా కళ్ళెదురుగా వున్నాయి. వాళ్ళు భద్రమహిళలు. వాళ్ళందరి మధ్య నేను నా పాపాయి. పరిమళ ఫోన్ పెట్టేసింది. శంఖం లోంచి పైకి లేచిన పచ్చని కొమ్మలు గాలికి నెమ్మదిగా కదిలాయి. పరిమళ విశ్రాంతిగా పడుకుంది.

"చాలా ప్రశ్నలు, చాలా సందేహాలు... ఫర్వాలేదు సమాధానాలు వెతుకుతాను.."

పరిమళ కళ్ళమీదికి నిద్ర వచ్చేసింది.

మనలాంటి మోడరన్ అమ్మాయిలు, ఇంకా మాట్లాడితే కెరీరిస్టులు గతంల లేరు. పాత తరం వాళ్లకి చదువులు, ఉద్యోగాలు కంటే సహించడం, భరించడం తెలుసు. వాళ్ళ కోసం ప్రత్యేకం అని కేటాయించిన దాన్ని నేను బధలు చేసా.